

JAZZGESCHIEDENIS 590 = ZONDAG 31.05.92 = R 1 = ± 20.30-21.00
+++++

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 590, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 15, solisten en verschillende formaties deel 11, waarin de 7e en laatste aflevering met Ben Webster, en aan het slt de aanloop naar vele andere tenorsaxofonisten. Op 10 september 1958 zat Webster in een kleine Ellington-formatie onder leiding van altsaxofonist Johnny Hodges, die onder contract stond bij Norman Granz. Voor Verve dus. Roy Eldridge-trompet, Ray Nance-cornet, Lawrence Brown-trombone, Jimmy Hamilton-klarinet, Johnny Hodges-alt, en Ben Webster-tenorsaxofoon. Billy Strayhorn-piano, Jimmy Woode-bas, Sam Woodyard-drums. Jimmy Woode maakte dit stukje op het bluesschema, waarin Roy Eldridge de trompetsolist is. Het titelstuk uit deze Hodges-LP: "Not so Dukish".

plaat 1

Johnny Hodges: Not so Dukish (Jimmy Woode)
1/laatst - 7:48 - Verve 2304 510

"Not so Dukish". Uit de gelijknamige Verve-LP van altsaxofonist Johnny Hodges met Ben Webster op tenor. Voor Verve-NYC, 10 september 1958. De laatste Ben Webster opnamen in deze serie heeft hij zelf gemaakt. Bij een schnabbel, 'gig', in de Nuway Club in Hempstead, Long Island. Een gat van wat huizen, een benzine-station en een dancing waar ze op zondagmiddag soms jazz-sessions hadden. Deze: 5 oktober 1958 met de volslagen onbekende musici Charlie McLean-piano, Jimmy Cannady-gitaar, John Dailey-bas, Ray White-drums. Webster nam de gig, niet zo slecht, met zijn Amerikaanse Wollensack tape-recorder op, ik koos twee stukken. Eerst, in een mooi, niet te hoog tempo, "Indiana".

plaat 2

Ben Webster: Indiana (McDonald, Hanley)
1/"2" - 7:30 - Jazz Guild 1011
infaden/snel uitf. in eindappl.

"Indiana". Als tweede stuk een vereenvoudigde versie van een Dizzy Gillespie-thema op een traditioneel accoordschema-à-la-Bebop: "Ow".

zelfde

Ben Webster: Ow (Dizzy Gillespie)
1/"3" - 5:10 - idem

fader de appl

[Hempstead, Long Island.

"Dw". Tenorsaxofonist Ben Webster op 5 oktober 1958 in de Nuway^{Club}-Gespeeld in het Nederlands: N-U-W-A-Y, [Opnamen gemaakt op zijn eigen tape-recorder, in 1977 uitgebracht op Jazz Guild. Charlie McLean-piano, Jimmy Cannady-gitaar, John Dailey-bas, Ray White-drums. Ben Webster, de meester van de subtiele expressies, maar ook zeer agressief soms, de meester van de intonatie, maar ontzettend ruw ook soms, de beheerser van de fraaiste accoorden, de bedenker van de mooiste melodiën maar ook hele kleine variaties, verliet de States in 1964. Van '66 tot zomer '69 woonde hij in Amsterdam. Waar hij in 1973, bij een ~~toernee~~ ~~toernee~~, overleed. Zelfs een standaardwerk als de 'New Grove Dictionary of Jazz' besteedt schandalig weinig aandacht aan deze uitzonderlijke musicus..

Tot slot nu, en meer over hem volgende keer, een tenorsaxofonist van een latere, en vooral heel andere generatie: Dexter Gordon. Voor Beth^{le}hem in Los Angeles, 18 september 1955 met Kenny Drew-piano, Leroy Vinnegar-bas, Larry Marable-drums: "Number four".

plaat 3

Dexter Gordon: Number four (Dexter Gordon)
2/1 - 4:49 - London LTZ-N 15098

"Number four" van tenorsaxofonist Dexter Gordon, die u hier hoorde met pianist Kenny Drew, bassist Leroy Vinnegar en drummer Larry Marable. Op 18 september 1955 voor Bethlehem in Los Angeles. ~~toernee~~ Meer van hem volgende keer. Dit was Jazzgeschenis 590, MdR.

NA 220229
29:40

0 0 0 0 0

mont. 27.04.92